

и въ растоѣніе на нѣколко мѣсяцы, она можеше да проумѣва молитвенна-та книга коя-то нейны-те защитницы бѣха ѣ дали: она толко ся занимаваше щото често понудени бѣха отъ това заниманіе да я отнемать. Удоволствіе-то, кое-то она чувствоваше като въ тыя молитвы намираше естественны-те чувства на сердце-то си развѣтн и изложени толико ясно и толико омилно, правяше я пламенно да желае ученіе-то. “Колко свѣтски-те челоувѣцы са
“счастливи? думаше она; съ колико добро
“сердце треба они Богу да ся молять, като
“знаять така вѣра-та си, като знаять какъ
“да изражатъ нѣхно-то Богумолство, и като
“имать толики средства да изобразатъ нѣхна-
“та камъ-то Божія-та промышль признателность
“за добрини-ге съ кои-то она ги е обременила!

Госпожа Милинѣ подсмивашеся на тыя размышленія кои-то млада-та дѣвойка правяше; но мысляше че нищо нетребаше да ся види невозможно на таково едно истинно благочечтіе, на молитвы толико жаркы. Тая мысль, повече отъ всяко друго нѣщо, увѣри милостивны-те двѣ-те Госпожи, че требаше да ѣ помогнатъ да слѣдува намѣренія-та си, и да я